

[Meta Ditzel.]

kunne udvides til at omfatte større områder, og bevillingen til den post, der hedder: til ministeriets disposition. Disse to poster omfatter kun 220.000 kr. og 448.000 kr.

En af de største vanskeligheder ude omkring i landet er lokalemangelen. Planen om kulturcentre oprettet på foranledning af kulturministeriet må vel anses for at være opgivet; de fleste mener, det er bedre at opbygge et kulturelt miljø på privat initiativ end ved hjælp af en ansat embedsmand i et offentligt kulturhus. Hellere må man, hver gang man bygger en skole eller udvider et bibliotek, sørge for, at der bliver lokale til f. eks. børneteater med de nødvendige redskaber; at der bliver et isoleret musikrum, hvor de unge kan mødes med deres musikinstrumenter.

Et forslag, man finder i betænkningen, om at oprette stillinger som konsulenter i lighed med fagkonsulenter inden for undervisningsministeriet, er også overvejelse værd — konsulenter, som skal kunne skabe kontakt mellem ministerium og de steder, hvor der er kulturel virksomhed i gang ude i landet, som skal træde hjælpende til ved de forskellige organisationers eller kredsers kulturelle arbejde.

I øvrigt må man håbe, at interessen for de problemer, der oprulles i betænkningen, må nå ud til kommunerne, som heller ikke altid har vist tilstrækkelig forståelse for det kulturelle arbejde. Man må håbe, at det i de nye storkommuner bliver ganske rimeligt og naturligt, at man sideløbende med de andre udvalgte har et kulturelt udvalg, hvorfra der kan udgå både økonomiske midler og kulturelle aktiviteter.

Ministeren for kulturelle anliggender (K. Helveg Petersen): Jeg takker for den debat, der her har været ført. Jeg har jo ikke gjort mig forhåndsforestillinger om, at vi kunne nå til konklusioner på noget enkeltområde, som gjorde det muligt for os at sige: nu har vi fundet løsningen på dette spørgsmål. Meningen med betænkningen er jo, at nu

skulle der sættes en diskussion i gang, der kunne løbe over længere tid, så vi, efterhånden som diskussionen skrider frem, kan få klarlagt de enkelte problemer og disse problemers løsning, de lovgivningsmæssige konsekvenser, og for så vidt synes jeg, at det, der her er sagt, er en udmærket indledning til en sådan længere tids debat, hvori mange andre end vi her i folketinget inddrages.

Jeg kan ikke lade være med at understrege det synspunkt, som jeg gjorde gældende ved redegørelsen i forgårs, at det for mig at se er nødvendigt, at videre kredse af befolkningen tager del i diskussionen. Jeg understreger, at jeg ser det som en betingelse for, at kulturpolitiske aktiviteter kan få en højere placering ved den prioritering af samfundsopgaverne, som vi i folketinget beskæftiger os med.

Jeg vil også gerne sige, at jeg håber meget, at vi her i tinget hyppigere kan få kulturpolitiske debatter, for de indtræffer jo kun med store mellemrum og da gerne knyttet til konkrete lovforslag, der ikke giver os anledning til at komme videre omkring i diskussionen. Når debatten begrænses til museerne, giver det os jo ikke mulighed for at se, hvordan museerne er placeret i den større sammenhæng, og det er denne større sammenhæng, som betænkningen lægger op til en drøftelse af, ikke blot den sammenhæng, der er mellem de kulturpolitiske aktiviteter og de kulturelle institutioner, men også sammenhængen med det øvrige samfund.

Må jeg så gøre et par enkelte bemærkninger til noget af det, der er sagt. Det er ikke muligt for mig at gå dybt ind på de enkelts spørgsmål, der er bragt frem.

Må jeg sige til fru Bodil Koch, at det spørgsmål, som fru Bodil Koch nævnte om, at vi skal prøve på at sprænge kløften mellem finkulturen og massekulturen, jo er et af de væsentligste i hele sammenhængen. Det er nok rigtigt, at der er en betydelig kulturel interesse og i mange kredse en stadig voksende interesse, men det er også rigtigt, at der er en stor uvilje mod mange